

HARAG ANITA

Azért még nő maradtál

SZOBAJELENETEK

NŐ

FÉRFI

NAGYMAMA

ANYA

FIÚ

BARÁTNŐ

1. SZOBAJELENET

(Egy ágy van a színpad közepén. Benne fekszik a NŐ, betakarózva. Bejön a FÉRFI, kezében matchbox. Leül az ágy szélére, nem néz a NŐre, a kisautót nézi a kezében, lassan gurítja végig a combján.)

FÉRFI: A Kata is ilyen. Tudod. A munkatársam.

NŐ: Ne! Most ne.

FÉRFI: Csak úgy mondom.

NŐ: De most akkor se. *(A nő most először néz a férfira, a combján fel-le guruló kisautóra.)* Kimennél?

FÉRFI: *(Csendben marad, eltelik néhány másodperc.)* Csak nekem ez. Nekem ettől még te. Tudod. Nő maradtál.

NŐ: Menj már ki a francba, nem érted?!

(A FÉRFI feláll, kimegy, elviszi magával a kisautót. A szín elsötétedik, aztán rózsaszín fény. A NŐ hét éves, magára húzza a takarót. Belép a NAGYMAMA, leül az ágy szélére.)

NAGYMAMA: Nahát, hol lehet az én kisunokám? *(Körbenéz.)* Biztos elment sétálni, vagy kint van a fürdőszobában, vagy a konyhában. Vagy... *(Megcsiklandozza a NŐt, aki hangosan visítani kezd a takaró alatt. Előbújik alóla, a haja kócos, nevet.)* Á, hát mégis itt van!

NŐ: De tényleg azt hitted, ugye, tényleg, hogy elmentem. Ugye?

NAGYMAMA: Biz'isten, majdnem infarktust kaptam. Na de most már aludni kéne. *(A NŐ a fejét rázza.)* Ej, de sok gond van veled, hát nem szeretsz aludni, te jány, mi?

NŐ: Nem. Nem szeretek.

NAGYMAMA: Na. *(A NŐ csendben marad, félrenéz.)* Kicsikém, mi az?

NŐ: Álmodni nem. Nem szeretek. *(Nagyon lassan beszél, közben meredtem bámulja a takarót.)* Egy nőről szoktam álmodni. Magas, rövid hajú, kopogós cipőben jár, meg fekete táskában, aminek olyan fényes a csatja, meg látom, ahogy eszik, meg alszik, mama, ez a nő mindig csak alszik, fáradt és szomorú, morzsolgatja a kezét, mint a papa ha ideges, és tépkedi a papírt, meg egy nagy, fehér kádban ül és sír. Mama, én nem. Mama, asziszem, az én vagyok.

NAGYMAMA: Beszélsz itt butaságokat, aranyom! Hát hogy lennél te, amikor... Na várjál csak, add ide a kezedet. Igen, itt nem látok semmiféle ilyet, nézd meg, a tenyér nem hazudik, hosszú életed lesz, és boldog, és... Hadd nézzem csak meg jobban! Szorítsd ökölbe a kezed. Igen. Igen, egy, kettő, három, látod, három szép gyereked lesz, itt vannak a vonalak, látod? *(A NŐ belenéz a vonalakba, tényleg van ott három, megnyugszik, felsóhajt.)* Igen, hadd nézzem meg még jobban. *(A NŐ kezét a szájához emeli, és műfogaival harapdálni kezdi a karját, mintha kukoricát enne. A NŐ visít, a NAGYMAMA abbahagyja.)*

NŐ: Mama, egyél még kukoricát! *(A NAGYMAMA előről kezdi.)*

NAGYMAMA: Jaj, fáj már a karom kicsi szívem, jaj, ha felemelem. Most már aludj.

NŐ: De még ne!

NAGYMAMA: Kerekecske gombocska, erre szalad a nyulacska! *(Megcsiklandozza a NŐ nyakát.)* Most már aludjon a nyulacska! Holnap finomat készítek reggelire, jó?

NŐ: Jó. Akkor talán alszom.

2. SZOBAJELENET

(Sárga fény árasztja el a színpadot. A NŐ tizenhat éves, mellette a FIÚ fekszik. Dörömbölnek az ajtón. A NŐ feltápaszkodik, odamegy az ajtóhoz, az ANYA áll ott.)

ANYA: Siess! Gyerünk, haza kell mennie! Jön a mama!

NŐ: Hogy mi van?

ANYA: Jön a mama, és ha meglátja, hogy itt aludt, kikapunk! Gyerünk!

(A NŐ sietve odamegy az ágyhoz, keltegetni kezdi a FIÚt.)

NŐ: Ébredj, el kell menned! *(Rázza a fiú vállát, megcsókolja.)* Kelj már fel!

FIÚ: Mi? Mi az?

NŐ: Jön a mama!

FIÚ: Hogy ki?

NŐ: Hát a mama! Emlékszel rá? A múltkor hazazavart, mert benyúltál a hűtőbe. Előtte meg azt mondta neked, mikor engem kerestél, hogy nem lakom itt, és hogy rossz helyre csöngettél.

FIÚ: Ne már! Idejön?

NŐ: Ide! *(A FIÚ megtöri a szemét, fordul egyet, de fekve marad.)* Kelj már fel, nem érted? *(A NŐ rángatni kezdi a karjánál fogva.)* Gyerünk, húzzál már haza!

(Csengetés hallatszik, az előtérben kinyílik a bejárati ajtó, mocorgás, beszélgetés hangjai.)

NŐ: Itt van! Basszus, maradj itt! Öltözz fel! Még ma! *(Kimegy, beszélgetés. Pár perc múlva visszajön, a FIÚ addig felveszi a szétszórt ruhadarabokat. Vár.)*

NŐ: *(kezében a cipővel.)* Vedd fel gyorsan, gyerünk már! Jézus, elkezdett öltözni itt, pont az ajtó előtt, érted? Hogy ő most felveszi az otthonkáját, mindig, mindig ezt csinálja. És itt állt, majdnem bejött, de elálltam az útját. Anya meg néz rám, vi-gyorog. Basszus.

FIÚ: *(lábán a cipővel)* És most? *(A NŐ az ablak felé fordul, int a fejével.)* Hogy mi van?! Ugorjak ki az ablakon??

NŐ: Van jobb ötleted? *(A FIÚ a fejét vakargatja, aztán kinyitja az ablakot, kiül, habo-zik.)* Ne csináld már, az elsők lakunk! Ugorj már! *(A FIÚ mély levegőt vesz, és ki-ugrik az ablakon.)* Na látod! No para!

FIÚ HANGJA: Ja. Add már le a pulcsim, ott maradt az ágyon!

NŐ: Ne törődj már vele! Hé! Este!

(Bejön a NAGYMAMA, körbenéz, a NŐ becsukja az ablakot.)

NAGYMAMA: Magadban beszélsz? *(Közelebb megy és cinkosan odasúgja a NŐnek.)* Én is szoktam, hogy a papát idegesítsem. Mindig azt hiszi, hozzá beszélek, csak nem hallja. *(Kimennek.)*

3. SZOBAJELENET

(Kék fény. A NŐ huszonegy éves. Az ágyon hason fekszik a BARÁTNŐ, egy újságot la-pozgat. A NŐ a szobában járkál, egy szál cigivel a kezében.)

BARÁTNŐ: Hallottad, hogy a Briginek gyereke van?

NŐ: Melyiknek?

BARÁTNŐ: A volt osztálytársunk Briginek. Éva mondta, találkozott vele a boltban, kábé fél éves a kölyök, most képzeld el! Az a csaj tizenegyedikben bejátszotta, hogy elájult, emlékszel?

NŐ: Jaja, ki is hívták hozzá a mentőket, vagy valami ilyesmi, nem?

BARÁTNŐ: Aha. De azt mondja, eléggé le van lakva a csaj. Kis szarosnak hívta a kölyköt, az meg ott ült a babakocsiban, és fújta a nyálbuborékokat. *(Megbor-zong.)* Nem tudnék huszonegy évesen gyereket szülni.

NŐ: *(nevet.)* De te alapból nem is akarsz gyereket.

BARÁTNŐ: Nem hát! Nem való nekem. Nem vagyok az az anya-típus. *(Felsóhajt.)* Az az igazság, hogy rohadtul utálnám, ha egy kis szaros üvöltene a képembe egész álló nap. Meg honnan is tudnám, mit kezdjek vele, érted. Az anyám... Hát tudod.

NŐ: Igen. *(Hanyattfekszik mellé az ágyra.)* De azért te még lehetnél jó anya.

BARÁTNŐ: Talán. *(Tovább lapozgatja az újságot.)* Megint elkezdett hívogatni.

NŐ: *(A BARÁTNŐ felé fordul.)* Ne már! Most meg mi a francot akar?

BARÁTNŐ: Hát mit? Pénzt, gondolom. Mindig azt akar, aztán eltűnik évekre, vagy amíg el nem fogy a léje. Mindig ezt mondja, lé. Lé kéne, kicsikém, kislányom, nem tudnál adni? Visszafizetem, ígérem. Blabla, mindig ugyanazzal jön. Hogy megváltozott, rendes lakást bérel satöbbi, találkozunk gyakrabban. Aztán volt nincs. *(Csend, közben elveszi a NŐ kezéből a füves cigit, szív belőle. Miközben fújja ki a füstöt, folytatja.)* Nem értem, mi a francot gondolok róla, mert basszus, milyen ember az, aki elhagyja a saját családját, a két gyereket, érted, és eltűnik évekre.

NŐ: Te nem vagy olyan.

BARÁTNŐ: Tudom.

NŐ: Az öcsédet nem keresi?

BARÁTNŐ: Már nem. Ő keményebb, mint én. Egyszer adott neki pénzt, többször nem. Azt mondja, ne érdekeljen, ő már senki nekünk. Gyűlöli.

NŐ: Nem csodálom. Mennyire különböztök, pedig nagyon hasonlítotok az öcséddel.

BARÁTNŐ: Ja. Ha fiú lennék, tuti olyan lennék, mint ő. Csak kicsit rondább.

NŐ: Rondább? *(Hangosan felnevet.)*

BARÁTNŐ: Igen, nagyobb a fülem és az orrom.

NŐ: Én macsó lennék, az tuti.

BARÁTNŐ: *(Elgondolkozva.)* Azért lennék egy napra pasi. Sosem tudtam állva pisilni, pedig próbáltam. Egy lányt ismertem, aki tudott állva, még harmadikban. Bementünk mind lányok az osztályból, vagy tizenötén, és végignéztük, ahogy az egyik végében állva pisilt. Nekem nem ment soha. Meg azért megdugnék valakit, tuti kanos lennék. Azt olvastam valahol, hogy egy férfi naponta többezerszer gondol a szexre.

NŐ: Ja. Mondjuk, nem lehet könnyű. *(Felül, mintha fekvőtámaszt csinálna, térde az ágyon.)* Így végig. Rohadt fárasztó!

BARÁTNŐ: Hülyéskedsz? Én lennék alul. De azért valljuk be: rohadt jó érzés nőnek lenni!

4. SZOBAJELENET

(Piros világítás, az ágyban a FÉRFI fekszik alsógatyában, a NŐ huszonhét éves, az ágy végén törökülésben ül fehérneműben, testápolóval keni a lábát.)

FÉRFI: Mi ez?

NŐ: Orgona. *(A FÉRFI megcsiklandozza a nő talpát.)* Na, ne csináld! *(A FÉRFI egy pillanatra abbahagyja, aztán újra megcsiklandozza, de most már nem hagyja abba, a nő nevet, lerúgja az ágyról a testápolót.)* Nehe...hagyd...már...ne...elég! Na... Narancs! *(A Férfi a jelszót hallva, abbahagyja. A Nő odabújik a Férfihoz.)*

FÉRFI: *(Beleszagol a hajába.)* Nem értem, minek kensz magadra ilyen sok kenceficét, sokkal jobban szeretem az igazi szagodat.

NŐ: Szagomat? Szóval büdös vagyok?

még mindig nem tudok állva pisilni. *(Járkál a szobában, motyog.)* Nem. Hogy vagy? Nő vagyok. Nő? Meddő. Nő? Jól vagyok. *(Bejön a FÉRFI, leül az ágyra a nézőkkel szemben, a NŐ tovább járkál.)*

FÉRFI: *(Megpróbálja megfogni a NŐ kezét, de ő lerázza magáról.)* Kérlek! *(A NŐ járkál tovább.)* Nyugodj meg, majd kitalálunk valamit, tudod. Nem változott semmi. Majd. Majd lesz valahogy. *(A NŐ nem néz rá, a FÉRFI még egyszer átolvassa a papírt. Nem néz rá, úgy mondja.)* Azért nő maradtál. *(A NŐ megtorpan, aztán a fürdőszobába sétál. A FÉRFI még mindig a papírt nézi. A NŐ kijön, megáll a fürdőszoba ajtajában. Kezében borotvapenge.)*

NŐ: Vér. Meddő.

MICHEL BLAZY FORÉT DE BALAIS FÖLD PAVILON